

a podle svých schopností takovou činnost, aby z jejího výtěžku mohl řádně dostáti závazku hraditi potřebný náklad na výživu, výchovu nebo zaopatření jiného.

Povinnost § 1 byla povinnému uložena teprve citovaným zákonem, zavazuje ho tedy teprve ode dne jeho účinnosti; proto i fikce § 2 lze použiti jen od tohoto dne a jen pro dávky, pro jichž úhradu byla povinnému uložena povinnost § 1.

K těmto dávkám nenáleží dávky splatné před účinností zákona č. 4/31 Sb. z. a n.

Ukládá-li zákon povinnému výkon činnosti, aby z jejího výtěžku mohl řádně plniti svůj závazek, vyjadřuje tím, že činnost povinného musí býti počínaje 26. únorem 1931 — dnem účinnosti zákona — tak vydatná, aby od tohoto dne docilovaný výtěžek přesahoval minimum vyloučené z exekuce pro výživné tou měrou, aby splatné dávky byly plně a včas placeny. O plném a včasné placení dávek může však býti řeč jen, jde-li o dávky běžné, tudíž právě splatné v době, kdy pro povinného povinnost vyvíjeti činnost podle § 1 nastala; před účinností zákona povinnosti té nebylo, nemohla tedy býti porušena a proto pro dávky před tím splatné, jichž včasné placení při vydání zákona možné nebylo, nelze hledati krytí ve výtěžku činnosti, jejíž výkon se stal teprve dnem 26. února 1931 povinností právní.

Tím jsou odůvodněny právní věty v čele uvedené.

Plenární usnesení ze dne 13. února 1933, Pres. 266 a 956/32. Dr. G. Schüller.

Nelze považovati za neopatrnost cyklistovu, jede-li, není-li nějaké překážky, středem silnice, neb zahne-li před autem za ním jedoucím doleva, aniž by se ohlédl a přesvědčil, zda ho auto hodlá předjetí po straně pravé.

Z důvodů rozhodnutí nejvyššího soudu: Prováděje dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s., snaží se dovolatel marně dolíčiti, že žalobce zavinil škodnou událost. V tom, že žalobce jel na kole středem silnice, není zavinění, neboť není předpisu, že by středem silnice nesměl jeti, není-li mu v tom překážky, jak tomu právě v souzeném případě bylo. Že nereagoval na výstražná znamení za ním jedoucího auta vysvětlil případně odvolací soud zjistiť, že pro silný protivítr a namáhavější jízdu do kopce výstražná znamení neslyšel. Nereagoval-li na výstražná znamení, musil řidič auta z toho souditi, že žalobce pro prudký vítr je neslyší a nikoliv naopak, že znamení slyší. Ani v tom nelze shledati neopatrnost žalobce (§ 1297 obč. zák.), že, byv teprve hřmotem auta upozorněn, že se za ním blíží auto, zabočil doleva, aniž se ohlédl. Neboť § 2 čes. silnič. řádu pro státní

silnice ze dne 21. června 1886 čís. 54 z. z., jenž platí podle vyhlášky místodržitelství ze dne 27. ledna 1892 čís. 7 ř. z. obdobně i pro velocipedisty, přikazuje předjížděti po pravé straně a musí proto předjížděné vozidlo uvolňovati předjíždějícímu vozidlu místo po své pravé straně. Důvodně proto mohl žalobce předpokládati, že se i řidič auta bude řídití předpisy silnič. řádu a že ho hodlá předjetí po pravé straně a nejednal proto neopatrně, když neohlédnuv se dozadu, uhýbal doleva. Že tak učinil již v samé blízkosti auta, na vzdálenost asi 3 m, nepadá k jeho tíži, poněvadž jeho předpoklad, že ho auto hodlá předjetí po pravé straně, byl správný a důvodný.

Předjížděl-li řidič, jak je zjištěno, žalobce po levé straně a věděl, že žalobce pro silný protivítr nemohl slyšeti výstražná znamení, přesto však dále po levé straně jel, nezmírniv rychlost, porušil nejen ustanovení § 2 siln. řádu o předjíždění, nýbrž i ustanovení § 45 min. na ř. z 28. dubna 1910 čís. 81 ř. z., podle něhož musí řidič voliti za všech okolností takovou rychlost, aby mohl zastavením vozidla zabrániti nehodě. Mohl-li řidič — a to mohl, jak shora řečeno — předpokládati, že žalobce vyhne teprve na tuto kratší vzdálenost doleva, měl, když již nechtěl předjížděti po pravé straně, snížití rychlost tak, aby před žalobcem, vyhnuvším krátce před autem doleva, mohl zastaviti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 14. ledna 1933 č. j. Rv I 1821/31. Dr. Jar. Koutník.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Pierre Mimin: *Le concours du jury à la détermination de la peine.* Memoire couronné par l'Academie des Sciences Morales et Politiques suivi d'un commentaire de la loi du 5 mars 1932. Paris 1933, Librairie des Juris-Classeurs-Éditions Godde. Str. 96.

Spis se zabývá aktuální otázkou, zda se doporučuje přiznati porotě účast na výměře trestu. Tato otázka byla ve Francii rozhodnuta podle vzoru belgického kladně, a to zákonem ze dne 5. března 1932, podle něhož autor spis již dříve sepsaný doplnil. Připojil též podrobný komentář k tomuto zákonu. Ačkoli ve Francii v poslední době bylo opětovně a důrazně upozorňováno na nedostatky porot, přece málokdo — alespoň do nedávna — z toho vyvozoval požadavek, aby poroty byly zrušeny. Naproti tomu mnoho bylo uvažováno o možnostech reformy porot. Jedním z prostředků je právě účast soudců z lidu na výměře trestu. K tomuto požadavku vede zkušenost, že porota často sprostí obviněného, který podle výsledků hlavního přelíčení by měl býti odsouzen, jen proto, že se obává, že trest, kterým mu zákon hrozí nebo který mu v rámci zákonné sazby bude soudem uložen, bude příliš přísný. Autor jest si vědom, že účast porotců na výměře trestu